

три студения потъ, който на едри капки бѣ избилъ по челото му и пакъ зачете:

„... Царицата ме обича. Съ такава дива, безумна любовъ, която ме плаши и отъ която не очаквамъ нищо добро. Бѣше дошла да ми предложи да избѣгаме двама въ Константинополъ. Но предложението ѝ ме отврати. Par Damedieu! Не бихъ желалъ никога да се каже, че рицарьтъ Бодуенъ се е спасилъ отъ пленъ, като е подмамилъ жената на благородния си домакинъ. Защото, наистина, дори звучи невѣроятно, но Жеханъ се отнесе много великодушно къмъ мене. Той е билъ по-голѣмъ рицарь и отъ насъ сам...“

— Мълчи!

Тѣй страшенъ и дивъ бѣ викътъ на царя, щото писецътъ препъна думитѣ си, като че се бѣ блъсналъ и ударилъ въ нѣщо.

Калоянъ скочи, спусна се къмъ него, изтрѣгна листа изъ вдървенитѣ му отъ страхъ прѣсти, наведе се подъ борината и се помъчи да разгатне нѣкоя дума. Искаше му се да стане чудо, за да не е вѣрно писаното, искаше му се да вземе ножъ и да изтрѣгне езика на нещастния писецъ, който бѣ изговорилъ ужаснитѣ слова. Той смачка листа и удари съ свити юмруци по главата си. Следъ това изведнажъ се затече навънъ. Като отвори вратата, той се сблъска съ Целгуба, която бѣ застанала смъртнобледа на прага. Когато го видѣ, тя се смѣкна на пода, до колѣнетѣ му. Прострѣ рѣце къмъ него.

— Не ме убивай! Не ме убивай!

Калоянъ я изгледа настрѣхналъ. Следъ това се озърна наоколо си. Писецътъ бѣше изчезналъ.

— Ти си подслушала, негоднице! Чу ли вината си?

Тя обори глава и сълзи рукнаха отъ очитѣ ѝ.

— Прости ми... Азъ излъгахъ... Не знаехъ какво върша... Бѣхъ оскърбена отъ неговата надменность. Той не е виновенъ... Не го наказвай...

Царьтъ се изсмѣ зловѣщо. И изведнажъ съ дива сила я улови за рѣцетѣ и цѣла я разтърси.

— Бодуенъ е мъртавъ! Разбирашъ ли? Мъртавъ!